

U OVOM BROJU:**DA LJUDI SLAVE
OCA NA NEBESIMA***Aleksandar Birviš***BUDI ODGOVOR
NA NEČIJU MOLITVU***Vlado Pšenko***BITI POZITIVAN***Andrew Wommack***SILA MOLITVE***K. H. Gromberg***PUNINA ČINI RAZLIKU***Samuel Chadwick***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina Bako, Branko Milijašević, Vlatko Dir, Jelena Janjić. **Saradnici:** Janko Bako, Marika Eterović Mansel. **Tekstove priložili:** Vlado Pšenko.

www.siont.net

Isus nas upozorava: "Pazite da vam srca ne otupe od bančenja, opijanja i briga ovoga života, da vas taj dan ne iznenadi kao zamka, jer će doći na sve koji žive na licu cele zemlje." (Lk. 21,34-35 SSP).

Svakog dana se pokreće naš unutarnji aparat razno-raznih razmišljanja, nadanja, strahovanja, stresova i želja. Sve te to prirodno, tj. normalno. No, kada sve to počne opsesivno da gospodari nama, onda to biva pogrešno. Isus nas tako upozorava da svakodnevne brige ne bi trebalo da nas opterećuju, da ne bi smele da gospodare nad nama, jer one "otupljuju srce" ili kako to drugi prevodi kažu "otežavaju srce".

Isus brigu vidi kao neprijatelja naše duše, jer kada se seme brige posadi u naše srce skoro uvek donese rod nevere, a pored toga i stres, tj. narušeno telesno zdravlje. Engleski pisac Arčibald Kronin (Archibald Cronin) je to lepo rekao: "Briga je u svojoj najdubljoj biti jedna vrsta ateizma, odvratanje ljudskog pouzdanja od Boga. To je kao da neko kaže: 'Neću nikada moći da ovo savladam, jer nema Boga koji bi mogao da mi pomogne'."

Dati se opteretiti od svakodnevnih briga znači učiniti svoje srce teškim, tj. na njega natovariti preko mere - pretovariti ga. Isus nas dakle na to upozorava, jer ako nas tako "pretovarene" iznenadi dan Njegovog ponovnog dolaska, najverovatnije da će nas zateći nespremne. Zbog toga bi naša "jedina briga" trebalo da bude priprema za taj Dan Gospodnji.

U pilotskom žargonu postoji "dan X", to je dan, kada novopečeni pilot treba prvi put da samostalno leti. No, pre toga pilot ima mnoge sate treninga u simulatoru koji je tačna kopija pilotske kabine. U njemu je moguće doživeti na stotine različitih problema i nepredviđenih situacija, i sve je to samo priprema za "veliki događaj" - za stvarni let.

Dragi naši čitaoci,

Isus nam govori: "Stalno budite na oprezu i molite se da možete da izbegnete sve što će se dogoditi i da stanete pred Sina čovečijega." (Lk. 21,36 SSP). Shvatimo taj poziv ozbiljno i položimo naš ovozemaljski trening koji se sastoji od mnogih i različitih problema i nepredviđenih situacija, kao naš ispit za Hristov "Dan X" koji je pred nama. Postanimo zabrinuti samo oko jedne stvari: Kako ćemo u onaj Dan stati pred "Sina čovečijeg"? Za hrišćanina je to jedina briga o kojoj bi trebao mnogo brinuti, briga koja ne "otupljuje srce" već ga olakšava i budi.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

DA LJUDI SLAVE OCA NA NEBESIMA

Aleksandar Birviš

"Tako neka zasvetli vaša svetlost pred ljudima, da vide vaša dobra dela i proslave Oca vašega koji je na nebesima." (Mt. 5,16 EČ)

Spasitelj govori o svetlosti svojih učenika. Šta je to što svetli u deci Božijoj? To je njihovo učenje. Gospod im je dao posebno življenje. Osobitost hrišćanskog života je u više slojeva. Osnovni sloj (temelj) hrišćanskog života je Gospod Isus Hristos. Ovaj temelj nosi na sebi otkrivenje živoga i jedinoga Boga. Dalja nadgradnja nam je poznata. Nju predstavljaju apostoli, proroci, pastiri i učitelji i svi drugi koji su pripadali i pripadaju crkvi kroz vekove. To je sveukupni duhovni život i služenje onih koji žive tim životom. Sve ove slojeve povezuje Sveti Duh. Zaštitnik nad sveukupnim zdanjem Carstva Božijeg je također Gospod Isus Hristos Svedržitelj.

Sinovi i kćeri Božije su živo kamenje u takvom zdanju. U sklopu živog kamenja pojavljuje se njihova svetlost. Ljudi ovoga sveta znaju da hrišćanin pripada Hristovom telu i zato sa osobitom pažnjom posmatraju hrišćaninovo ponašanje. Svaki vernik je kao otvorena knjiga. Čitalac je obično naklonjen knjizi koju čita, a kod hrišćana je to drukčije: oni su knjiga koja želi dobro svom čitaocu.

Šta svet čita u toj knjizi? Učenje? Bogoslužjenje? Ustrojstvo? Ne. Svet gleda na ono što je pouzdanije i shvatljivije. To su **dobra dela**. Ona sačinjavaju prošlost i sadašnjost hrišćanstva i pojedinih hrišćana. Ona određuju budućnost zajednice vernih ljudi i žena, mladića i devojaka, dece i odojčadi.

Dobra dela od Boga

Niko od nas nije izmislio dobra dela. Ona postoje. Ona potiču od Boga i poznata su svim ljudima. Među ljudima, pogotovu među misliocima, različita su poimanja dobra i zla, ali se svuda očekuje da ono što je dobro bude sprovedeno u život, da se dobra zamisao pretvori u dobro delo. Nebeski Otac je učinio da se ovo iščekivanje dobra ne izgubi u ljudima, bez obzira na greh u kome se nalaze.

Ko podstiče hrišćane da čine dobra dela? Naš Spasitelj. Pročitajmo jedan Njegov razgovor sa učenicima:

"Ja sam pravi čokot, a moj Otac je vinogradar. Svaku lozu na meni - koja ne rađa roda - on uklanja, i čisti svaku koja rađa rod - da više roda donosi. Vi ste već čisti zbog reči koju sam vam govorio. Ostanite u meni i ja ću ostati u vama. Kao što loza ne može da donosi rod sama od sebe - ako ne ostane na čokotu - tako ne možete ni vi, ako ne ostanete u meni. Ja sam čokot, vi ste loze. Ko ostaje u meni, i ja u njemu. taj donosi mnogo roda, jer bez mene ne možete ništa činiti. Ako ko ne ostaje u meni, toga izbacuju kao lozu i suši se, - nju skupljaju, bacaju u vatru i spaljuju. Ako ostanete u meni i moje reči ostanu u vama, istite što god hoćete, i biće vam. Time se proslavio moj Otac, da donosite mnogo roda i da budete moji učenici." (Jn. 15,1-8 EČ)

Podsticaj na donošenje rodova je ustvari podstrek na dobra dela. Spasitelj žarko želi da Njegovi sledbenici čine dobra dela. Ova dela treba da se umnožavaju na način kako je Gospod predvideo.

Hristos je primer dobrih dela. Apostoli ga opisuju kao dobročinitelja sa kojim se ništa ne može uporediti. Tako apostol Petar predstavlja Kornelijeve prijatelje: "Isusa iz Nazareta, kako ga je Bog pomazao Duhom Svetim i silom. On je prošao čineći dobra i lečeći sve koje je đavo savladao, jer je Bog bio s njim." (Dela 10,38 EČ).

Hrišćansko propovedanje često se zanima za Hristovu žrtvu na krstu. Međutim, Hristova žrtva je često predmet bogoslovstvanja. Nije to nikakav greh, ali ne smemo ispustiti iz vida da je Spasiteljeva žrtva dobro delo Božije. Nebeski Otac je svog Sina darovao svemu svetu. Hrišćani vrlo mnogo dobijaju prihvatanjem žrtve na Golgoti. Ipak, taj dobitak ne sme da ih zaslepi te da zapostave Darodavca i Njegovo delo. Otac je darovao svog jedinorođenog Sina. Otac je učinio vrhunsko dobro delo dajući nam Hrista koji je uzor svih dobrih dela.

Dobra dela za Boga

Sin Božiji nam je objasnio šta su dobra dela. Razmotrimo poznati nam susret Gospoda Isusa i bogatog mladića:

"I gle, jedan mu pristupi i reče: učitelju, kakvo dobro da učinim da imam život večni? A on mu reče: što me pitaš za dobro? Jedan je dobar; ako pak hoćeš da uđeš u život, drži zapovesti. Reče mu: koje? A Isus reče: 'Ne ubij, ne čini preljube, ne kradi, ne svedoči lažno, poštuj oca i majku, i ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe'. Reče mu mladić: sve sam to držao; šta mi još nedostaje? Reče mu Isus: ako želiš da budeš savršen, idi, prodaj svoje imanje i daj siromašnima, i imaćeš blago na nebu, i hajde za mnom. A mladić čuvši ovu reč ode ožalošćen; jer je imao mnoga imanja. A Isus reče svojim učenicima: zaista vam kažem da će bogataš teško ući u carstvo nebesko. I opet vam kažem, lakše je kamili da prođe kroz iglene uši, nego da bogataš uđe u carstvo Božije. A učenici čuvši uplašise se jako i rekoše: ko onda može da se spase? Isus ih pogleda i reče im: ljudima je ovo nemoguće, ali je Bogu sve moguće. Tada odgovori Petar i reče mu: eto, mi smo ostavili sve i pošli za tobom; šta ćemo dobiti? A Isus im reče: zaista vam kažem da ćete vi, koji pođoste za mnom, u novome svetu, kada Sin čovečiji sedne na presto slave svoje, i sami sesti na dvanaest prestola i suditi nad dvanaest plemena Izrailjevih. I svaki koji ostavi kuće, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili decu, ili njive radi moga imena, primiće stostruko i naslediće život večni. Ali će mnogi prvi biti poslednji i poslednji prvi." (Mt. 19,16-30 EČ)

U opisanom događaju se jasno provlači jedna misao, dobro delo je povezano sa odricanjem. Valja žrtvovati, dati Bogu ono do čega nam je stalo. Život pruža mnogo. Svet nije siromašan zato što nema ono što hoće, nego zato što hoće ono što nema. Zlo nije ni u bogatstvu, ni u porodici, ni u rodbini - zlo je u čoveku koji Boga stavlja iza drugih vrednosti. Ako činiš dobro, to nije zato što biraš između korisnog i štetnog ili između prijatnog i neprijatnog nego je to zato što Boga voliš ispred svega ostalog i što znaš da se dobrim delima ugađa Gospodu.

Dobra dela će biti odlučujuće merilo na Hristovom sudu On nam objašnjava koja će se dela smatrati kao dobra:

"A kada dođe Sin čovečiji u svojoj slavi i svi anđeli s njime, onda će sesti na presto slave svoje; i biće okupljeni pred njim svi narodi, i on će ih odvojiti jedne od drugih, kao što pastir odvaja ovce od jaraca, i postaviće

ovce sebi s desne strane a jarce s leve. Tada će reći car onima s desne strane: hodite, blagosloveni Oca moga, nasledite carstvo koje vam je pripremljeno od postanka sveta. Jer ogladneh i dadoste mi da jedem, ožedneh i napojiste me, stranac bejah i ugostiste me, go bejah i obukoste me, razboleh se i posetiste me, u tamnici bejah i dođoste k meni. Tada će mu odgovoriti pravednici i reći: Gospode, kada te videsmo gladna i nahranismo, ili žedna i napojismo? Kada te videsmo kao stranca i ugostismo, ili gola i odenusmo? Kada te videsmo bolesna ili u tamnici i dođosmo tebi? A car će im odgovoriti i reći: zaista vam kažem, u koliko učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste." (Mt. 25,31-40 EČ)

Spasitelj ovde govori bez uvijanja dobra dela su sasvim obična dela učinjena onima kojima je potrebno učiniti tako nešto. Upravo u onim delima hrišćanstvo je potrebno svetlu, jer svet nikada neće biti bez oskudne pomoći.

Tu skoro jedan čovek me je prilično oštro napao zato što njegov mezimac (sin) svoje životne odluke donosi u skladu sa Svetim pismom, a ne sa voljom (inače bezbožnih) roditelja. Ipak, nešto je morao da prizna "Stvarno", rekao je, "to vaše društvo ne može da propadne. Vi se mnogo dobro ispomažete". Obradovalo me je kad sam video da i protivnici Evanđelja moraju da uzmaknu pred dokazima a ti dokazi su dobra dela.

Dobra dela po Bogu

Razume se hrišćani razgovaraju o istinitim dobrim delima. Spasitelj naređuje: "A ti kada činiš milostinju, neka ne zna tvoja leva ruka šta čini desna." (Mt. 6,3 EČ). Ta nepohvaljena i nepoznata dela nose u sebi nešto što svet ne može činiti - dela pokajnička.

Jovan Krstitelj, prethodnik našeg Spasitelja, govorio je: "Donesite dakle rod dostojan pokajanja..." (Mt. 3,8 EČ). Prva dobra dela donosi čovek koji je doživeo pravo pokajanje Bez tog iskustva život je površan. Namere i dela mogu biti plemeniti, ali podstrek dolazi zbog ljubavi prema sebi ili iz straha za sebe (Tako su nastale mnoge zadužbine u nekadašnjim vremenima.), čovek sebe stavlja u središte a drugi čovek mu nije bližnji, nego samo predmet na kome se nečija lična i

sebična dobrota pokazuje. Pokajani čovek čini nešto drugo. On stavlja Boga u središte, a bližnjeg vidi kao sastradalnika, kao davljenika sa kojim se zajedno davi ali je u prilici da mu pruži ruku jer je i sam prihvatio moćnu desnicu svog Izbavitelja.

Dela Hristova ovako posmatrana, istinska dobra dela su dela što ih Hristos čini u hrišćanima i posredstvom hrišćana. Za verne je pisano da će biti "ispunjeni plodom pravednosti, koji se Hristom stiće, na slavu i hvalu Božiju." (Fil. 1,11 EČ). Kako ovo shvatamo? Verujemo da svako dobro ima svoj začetak u Gospodu. Ukoliko je čovek poslušniji Svetom Duhu, utoliko su mu jasniji zadaci što ih Bog stavlja pred svoje izabrane. Čovek hoće ono što hoće Bog i deluje prema tom nalogu. Tako je i pisano: "Jer Bog je taj što čini u vama da želite i da delate - da mu budete po volji." (Fil. 2,13 EČ)

Dela ljubavi

Dobra dela su proizvod ljubavi. To je nesporno. Trebalo bi da bude i poučno saznanje da čovek Božiji nije savršen i često mu se dešava da zapadne u raznolike utučenosti. Onda se pita: Ima li smisla sve dobro što sam ga činio? Nije li bolje da se manje brinem o svojim bližnjima? Bog je slavan i bez mene? Vidi li On sve što im se dešava?

Ovakva i slična pitanja pokazuju da su neka oduševljenja splasla a čovek misli da ga je Bog zaboravio. Nema potrebe za tako sumornim mislima. Bog ostaje isti, Gospod se ne menja, bez obzira šta se zbiva sa našim raspoloženjima To znači da će blagoslovi ponovo doći: "Jer Bog nije nepravedan pa da zaboravi vaše delo i ljubav koju ste pokazali prema njegovom imenu na taj način što ste poslužili svetima i što im i sada služite." (Jev. 6,10 EČ).

Prevedeno na jezik ove propovedi: "Ne obazirite se na utučenost nego ljubite. Učinite neke obične stvari: Očešljajte kakvu bolesnu staricu, posetite nekog bolesnika, operite nekog nepokretnog. Prevedite preko ulice neko dete ili slepog čoveka. Naravno, neka sve to bude za ime Hristovo. Vaša će utučenost nestati".

Dobra dela su lek. Ona se ne ograničavaju na nekoliko manjih poslova ili na kakvo veliko delo. Mnogo više, celokupni hrišćanski život pod zaštitom čudesnog i čudotvornog imena

Hristovog je jedno dobro delo. Kao što savetuje Sveto pismo: "I sve što god činite rečju ili delom, sve činite u ime Gospoda Isusa, zahvaljujući Bogu kroz njega." (Kol. 3,17 EČ)

Dela sveobuhvatna. Sve se može uputiti na dobro. Sve! Jer Svevišnji ne trpi ograničenja. Uz Božiju pomoć otpadaju mnoge nedoumice i opterećenja čim hrišćanska ljubav počne da deluje. Istovremeno sav duhovni život postaje bogatiji i stvarniji.

"... jer bez mene ne možete činiti ništa"

Mnogo bi još imalo da se govori o dobrim delima. To obuhvata sav hrišćanski život i valja da traje tokom celog života. Dobrim ulaganjem dobrih dela hrišćanin može učiniti da njegovo delo živi i posle njega. Svim tim se najjasnije objavljuje slava Božija. Šta više, ni oni koji nisu odani Bogu ne mogu ostati ravnodušni prema dobrim delima Hristovih sledbenika. I oni Mu se moraju pokloniti.

Ne zaboravimo da dobra dela mogu činiti samo oni koji žive u prisnoj zajednici sa Spasiteljem. Čitali smo kako je On rekao:

"Ostanite u meni i ja ću ostati u vama. Kao što loza ne može da donosi rod sama od sebe - ako ne oстане na čokotu - tako ne možete ni vi, ako ne ostanete u meni. Ja sam čokot, vi ste loze. Ko ostaje u meni, i ja u njemu. taj donosi mnogo roda, jer bez mene ne možete ništa činiti." (Jn. 15,4-5 EČ)

Brate, sestro, prijatelju Hristov, sve čeka na tvoju svetlost, na tvoja dobra dela. Neka zasvetli videlo, neka se pokažu dela. ◀

Izvor: *Iskre*, 11/1985.

BUDI ODGOVOR NA NEČIJU MOLITVU

Vlado Pšenko

Jesi li ikada bio u bezizlaznoj situaciji, kada si zaželeo iz dubine bića da ti dođe neko i pruži ruku pomoći? Zasigurno jesi. Što se mene tiče, to se događa često. No, u Bibliji je zapisano: **"Blaženije je davati nego li primati."** (Dela 20:35 EČ) Imaš li želju ti biti onaj koji će nekome biti pomoć u nevolji? Jednom sam prilikom čuo da je neki propovednik Božje reči dao naziv svojoj poruci: *"Budi odgovor na nečiju molitvu!"* Često razmišljam o tom podsticaju. Nosim li u sebi dovoljno Božje ljubavi i želje, da Bog učini upravo to - pošalje me kao odgovor na molitvu i vapaje nevoljnika?

Nakon obraćenja, apostol Pavle je služio Gospodu Isusu svim srcem svojim i svom dušom svojom. Nijedna ga prepreka nije mogla zaustaviti u tom poslanju, čak ni pretnje smrću i pogibije. Nakon što bi završio jedno misijsko putovanje, krenuo bi na drugo. Osnivao bi crkve, težio, opominjao i hrabrio već postojeće. Bio je čovek koji je poticao na neprestanu molitvu. No, Pavle nije bio nadčovek, neki robot od metala, kojeg se nije ticalo da li pada kiša ili sunce sja. On je itekako bio podložan na zbivanja oko sebe, oviseći i o Božjoj i o ljudskoj pomoći. Duboko je proživljavao stanje u crkvama, koje je posećivao, te je vrlo često bio izranjavan ljudskim postupcima.

U svojoj drugoj poslanici crkvi u Korintu, u sedmom poglavlju, govori o jednoj teskobnoj situaciji za vreme boravka u pokrajini Makedoniji. Došao je navijestiti Radosnu vest o spasenju, a naišao je na otpor pagana, Jevreja i lažne braće u tom području. Sam opisuje turobno stanje srca: **"Jer kad smo došli u Makedoniju, naše telo nije odahnulo, nego smo u svemu bili u nevolji: spolja borbe, iznutra strah."** (2. Kor. 7:5 EČ)

Da, Pavle je bio čovek poput nas. Možda je razlika samo u tome što su duhovne borbe i strahovi kod Pavla proizlazili iz njegove posebne misije: *"Hoće li me u ovom kraju primiti raširenih ruku? Hoće li Božja reč prodrijeti u njihova srca? Hoću li tu naći saradnike za širenje Radosne vesti o Isusu Hristu?"* Kod nas je razlog malo drukčiji. Mi se pitamo kako ćemo platiti režije za ovaj ili idući mesec? Hoćemo li dobiti otkaz na poslu? Hoće li nas deca

napustiti, pa ćemo ostati sami? Ili smo bolesni, pa se pitamo hoćemo li se ikada oporaviti? Dužni smo a nemamo mogućnosti vratiti dug. Spolja borbe - iznutra strahovanja. Zamislite da vam se u takvim trenucima pojavi neka osoba, prijatelj, znanac ili neko treći i kažem vam: *"Evo, ovde sam da ti budem u pomoći, koliko je to moguće."*

Apostol Pavle je doživeo tako nešto. Nakon opisa teških okolnosti u kojima se našao, Pavle nastavlja: **"Ali Bog, koji teši smerne, utešio nas je Titovim dolaskom..."** (2. Kor. 7:6 EČ) Tit je bio Pavlov prijatelj i saradnik. Pratio ga je na nekim putovanjima. No, ovaj put Tit nije bio s njim. Ipak, došao je u pravo vreme. Onda kad je velikom apostolu Pavlu trebala podrška i ohrabrenje. Tit je bio Božji odgovor Pavlu na njegove molitve i vapaje. Tit je Pavlu doneo i ohrabrujuće vesti od crkve u Korintu, koju je sam apostol utemeljio. Pavle zapisuje s ushićenjem: **"Obavestio nas je o vašoj čežnji, o vašoj dubokoj žalosti, o vašoj velikoj brizi za mene, pa sam se još više obradovao."** (2. Kor. 7:7 SSP) Svi bismo u ovom slučaju voleli biti Pavle, jer njemu je došla uteha i ohrabrenje. No, želiš li biti saradnik Tit? Tit je prevaleo dug put da bi stigao do Pavla. Nosio je poruku, koja će ga ohrabriti. To je zaista bio odgovor na molitvu za pomoć.

Nedavno sam i lično doživeo da mi Gospod odgovori na poziv za pomoć. Želim to podeliti s tobom. Pre nekog vremena sam putem dopisivanja upoznao *Charletona Burgetta* iz države *Ohio* u Americi. Tokom kratkotrajne razmene pisama doznao sam za vrlo zanimljivu službu, koje se prihvatio Charleton. Na Božji podsticaj je posećivao hrišćane u raznim delovima sveta, hrabrio ih, te molio s njima. Charleton je imao ugovor s poslodavcem u svojoj firmi, da može odsustvovati češće nego uobičajeno. Nakon što bi zaradio za avionsku kartu, zaputio bi se u onaj deo sveta za koji bi osetio poziv od Gospoda. Tamo bi nastojao susresti hrišćane i moliti s njima za njihov grad. Ako bi mu neko ponudio smeštaj i hranu - dobro, ako ne - onda bi tražio najjeftiniji način da preživi u tom kraju. Spomenuo je, da u bližjoj budućnosti sprema posetu i ovom našem delu sveta. Zaželeo je, da nakratko svrati i u Zagreb, te da se nađe sa mnom. *"Svakako, radujem se tome"*, bio je moj odgovor. Zamolio sam ga da me unapred obavesti o dolasku, kako bih se mogao pripremiti. Nakon nekog vremena, javio mi je o odlaganju puta. Zatim je prošlo više meseci a da se nismo čuli. Kako mi nije više

pisao, mislio sam da on i neće doći. Malo po malo i zaboravio sam na njega.

Naišlo je jedno teže razdoblje u mom životu. Osećao sam se iscrpljeno i obeshrabreno pred mnogobrojnim obavezama. Tih sam se dana ustrajno molio Gospodu za utehu i ohrabrenje. Vapio sam za Božjim zahvatom i njegovom rukom pomoći. Toga sam jutro otvorio elektronsku poštu, kao što sam to uobičajeno i činio svakoga dana. Primetio sam da je stigla poruka od Charletona. Otprilike je ovako pisalo: *"Sutra u 16:15, dolazim na stanicu. U veri očekujem da ćeš biti na stanici u to vreme. Možda ću biti sam a možda će još neko biti sa mnom. Prepoznaćeš me po tome što ću imati šešir na glavi. Neću biti u mogućnosti da primim povratnu informaciju od tebe. Nadam se da se vidimo!"*

Prvo sam bio vrlo ljut. *"Šta on misli? Samo mi napiše da dolazi a ne pita se imam li ja vremena, radim li u to vreme, jesam li negde otputovao!"* U početku sam odlučno rekao sebi: *"Ne idem na stanicu! Neka se nauči pameti!"* Kako sam imao vrlo šture podatke o njemu, zaključio sam, nakon ove poruke, da on mora da je neki mlađi čovek, koji je zasigurno neozbiljan. Govorio sam sebi: *"Kad ja idem na neko putovanje, mesecima unapred obavestim ljude o dolasku. Vodim računa i o najsitnijem detalju, a ovaj mladić mi dan pre javlja o dolasku i stavlja me pred gotov čin. To nije vera - to je neodgovornost!"* Tokom dana me je ljutnja prošla. Uveče sam zaključio: *"Kako sam slobodan sutra u to vreme, možda bih i mogao otići i sačekati tog mladića".*

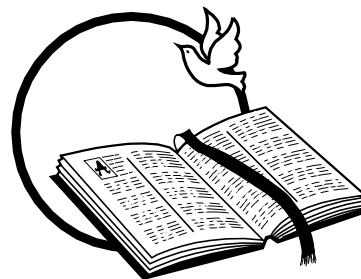
Idući dan sam, zajedno s još nekim prijateljima, pošao na stanicu. Čekalo me je još jedno iznenađenje. Charleton nije bio neki mladić već čovek u pedesetim godinama. I nije bio sam ili još s nekim, već sa suprugom i njihovo dvoje dece, te s još jednim prijateljem. Vozom su došli iz Mađarske, gde su proveli neko vreme sa hrišćanima. No, došli su u Zagreb u veri da ću ih sačekati na stanici, te da ćemo zajedno u molitvi provesti popodne. U trenu mi je ova porodica postala draga, pa više nije bilo ni traga ljutnje na meni. Njihova predanost Bogu, srdačnost i ljubaznost, sasvim je osvojila i prožela moje srce. Dok sam šetao s njima gradom, pio čaj, molio i pevao, osećao sam ushićenje i radost: *"Bože, kako je malo potrebno da se očaj rasprši: dovoljan je i kratki susret sa dragim ljudima, koje ti šalješ i stavljaš na put."*

Iako su pod meni čudnim okolnostima stigli, i vrlo kratko se zadržali, bili su mi poput Pavlovog saradnika Tita. Mogao sam reći: *"Ali, Bog, koji teši potištene, uteši nas dolaskom Charletona Burgetta i njegove porodice."* Imao sam osećaj kao da ih je Gospod spustio s neba i poručio mi kroz njih: *"S tobom sam. Idi napred!"* Bili su odgovor na moje vapaje za ohrabrenjem. Bog je spreman i tebe i mene poslati kao odgovor na nečiju molitvu: no, poput ove porodice, moramo nositi u sebi čvrstu želju da budemo na pomoć drugima i nepokolebljiv stav da krenemo u pomoć, kad god nam Gospod daje podsticaj za to. ◀

Vlado Pšenko

vladimir.psenko@zg.t-com.hr

www.krscanski-radio.hr

BITI POZITIVAN

Andrew Wommack

- Kako ostati pozitivan u negativnom svetu?

Ako niste primetili da živimo u negativnom svetu, onda ne obraćate dovoljno pažnje. Ja celo vreme kontaktiram sa ljudima koji su obeshrabreni ne zbog ličnih problema, već zbog negativnih stvari koje se događaju u svetu. Oni nisu svesni koliki uticaj njihova okolina i drugi ljudi imaju na njih.

Isus je zasigurno razumeo moć i uticaj negativnog okruženja. Kadgod je podizao ljude iz mrtvih, on je uvek tražio usamljenost. Izbacio bi napolje sve nevernike, jer je znao da njihova nevera može uticati na rezultate. U šestom poglavlju Markovog Evanđelja čitamo da Isus nije mogao učiniti silna dela u rodnom gradu zbog nevere meštana, jer Isus je uvek delovao u veri.

Pa kako onda ostati pozitivan u negativnom svetu? Počnimo pomoću reči saveta koje je Gospod dao Isusu Navinu:

"Niko se neće održati pred tobom svega veka tvog; sa tobom ću biti kao što sam bio sa Mojsijem, neću odstupiti od tebe niti ću te ostaviti. Budi slobodan i hrabar, jer ćeš ti predati tom narodu u nasledstvo zemlju za koju sam se zakleo ocima njihovim da ću im je dati. Samo budi slobodan i hrabar da držiš i tvoriš sve po zakonu koji ti je zapovedio Mojsije sluga moj, ne odstupaj od njega ni nadesno ni nalevo, da bi napredovao kuda god pođeš." (Isus Navin 1:5-7 RDK)

Ovde je Gospod govorio Isusu Navinu, koji je nasledio Mojsija, da mora učiniti nešto što je poput "nemoguće misije". Gospod mu je rekao: "Mojsije, sluga moj, umre; zato sada ustani, pređi preko tog Jordana ti i sav taj narod u zemlju koju ja dajem sinovima Izrailjevim." (Isus Navin 1:2 RDK). Zatim je rekao Isusu Navinu da bude jak i hrabar i da se ne boji i ne plaši. To su suprotne sile. Ako ste uplašeni i ako se bojite onda niste jaki i hrabri. To je nešto što je međusobno suprotno. Dakle, morate napraviti dve stvari i odupreti se dvema stvarima.

"Niko se neće moći održati pred tobom svega života tvog. Kao što sam bio sa Mojsijem, tako ću biti i s tobom." Naglašavajući ovo, Bog je obećao Isusu Navinu da ako će on biti jak i hrabar, ništa neće sprečiti da se Božja volja ostvaruje kroz njegov život.

Gospod ne čini automatski stvari za vas! On protiče kroz vas, a ako ste obeshrabreni ili se plašite, možete zaustaviti taj proces. On kaže u Efescima 3:20: "A Onome koji može još izobilnije sve činiti šta ištemo ili mislimo, po sili koja čini u nama." Izraz "po" znači proporcionalno, odnosno prema stepenu moći koja deluje u nama. Bog protiče kroz ljude. Ako smo postali obeshrabreni (negativni i bez vere) zaustavili smo protok Božje sile - delovanja.

Evo još jednog primera. U Prvoj Samuilovoj, u 30 poglavlju, čitamo o strašnoj situaciji u kojoj se David našao. Njegov tast, Saul, ga je želeo ubiti. Trinaest ga je godina proganjao i pokušavao ubiti. I sada, sve mu je imanje bilo spaljeno, uzeli su njegove žene, i sve žene i decu njegovih ljudi, a vlastiti ljudi su ga želeli kamenovati. Ne baš sjajne okolnosti! Ipak, Prva Samuilova 30:6 kaže:

"I David beše na muci velikoj, jer narod govoraše da ga zaspu kamenjem; jer žalostan beše sav narod, svaki za sinovima svojim i za kćerima svojim; ali se David ohrabri u Gospodu Bogu svom."

Stvari su izgledale veoma loše, David je bio u situaciji gde je sve u fizičkom pogledu govorilo "da je normalno biti obeshrabren i plašiti se", ali David se ohrabrivao u Gospodu. Zna li kako je to učinio? On je uzeo Reč Božju i počeo se ohrabrivati, a sve ove nevolje su se dogodile samo nekoliko dana pre nego što je David postao carem, ispunilo se ono šta mu je Bog obećao. Da je odustao u tom poslednjem trenutku, on bi to obećanje izgubio.

Kažem vam, braćo i sestre, vidim mnogo ljudi danas koji čekaju na Boga neko vreme i onda odustanu. Kao da u njima postoji neko ograničenje u tome koliko će dugo verovati Bogu. Možda i ti razmišljaš: "Dobro, koliko dugo onda treba ja da čekam?" Odgovor je jednostavan: Čekaj toliko dugo dok ne počne delovati. Jednostavno, nikada ne odustaj. Ako kažeš: "Ovde povlačim crtu. Odlučio sam čekati samo do ovde." Ako je tako, onda ti mogu garantovati da je Sotona dovoljno oštrouman da sazna gde se ta crta nalazi i da će te brzo odgurati iznad te tačke. Ali kada ti kažeš: "Nikada neću prestati čekati, nikada. Nikada neću odustati", onda to čini veliku razliku u rezultatima (blagoslovima) koje na kraju dobiješ. To je ono što je Bog govorio Isusu Navinu: "Budi odvažan i hrabar, bez obzira na sve."

Morate prepoznati da Sotona koristi zle i negativne stvari ovoga sveta kako bi vas obeshrabrio, čak i ako one ne utiču direktno na vas lično. Možete postati obeshrabreni ukoliko pratite politiku, čitate novine ili slušate vesti. Ukoliko se ne oduprete tome, loše vesti će uzrokovati da se obeshrabrite i uplašite, a najgore od svega, vaša ljubav prema Bogu će ohladiti (Mt. 24:12). Morate odabrati da budete ohrabreni - da se ohrabrujete u Gospodu. To treba da postane vaš izbor.

Biblija kaže u Isaiji 26:3, da će Gospod dati savršeni mir onima koji se uzdaju u Njega, jer mu veruju. Naš mir je vezan direktno za ono o čemu razmišljamo. Uključeni smo u ovaj svet kao što ni jedna grupa hrišćana u istoriji pre nikada nije bila - čitamo, slušamo, gledamo iste bezbožnosti kao i svet, a onda se pitamo zašto smo nalik svetu. To je jednostavno: Ubaciš li

smeće unutra, isto smeće će izaći i napolje. Ono što "upijamo" preko svojih čula to i postajemo.

Pismo nam govori da treba da se odupremo đavolu, i da će on pobeći od nas (Jak. 4,7). Klasičan primer neuspeha kada to ne učinite je dat u Četvrtoj Mojsijevoj (4. Moj. 13). Mojsije je poslao svoje ljude da izvide Obećanu zemlju. Zemlja je bila toliko blagorodna da su dvoje ljudi samo jedan grozd grožđa morali obesiti o motku i nositi ga između sebe. Izvestili su da je to zemlja kojom teče med i mleko, ali i da postoje i divovi u toj zemlji.

No, Halev i Isus Navin su dali pozitivan izveštaj, jer su na sve to gledali verom: "A Halev utištavaše narod pred Mojsijem; i govoraše: hajde da idemo da je uzmemo, jer je možemo pokoriti." (4. Moj. 13:30 RDK). Međutim, drugih je deset uhoda imalo negativan izveštaj: "Ali drugi ljudi koji idoše s njim govorahu: Ne možemo ići na onaj narod, jer je jači od nas." (4. Moj. 13:31 RDK)

Njih deset od dvanaest su bili uvereni da to ne mogu učiniti - oni su videli samo negativnu stranu problema. Samo su dvoje njih verovali Bogu.

Pogledajte šta se mnogo kasnije dogodilo, u Isusu Navinu, drugom poglavlju, nakon što Mojsije beše umro, a Izraelci su napokon bili spremni za ulazak u Obećanu zemlju. Poslali su dve uhode u Jerihon kako bi proverili njihovu obranu. Bludnica Rava ih je primila u svoj dom, i evo šta je ona izjavila:

"I reče im: Znam da vam je Gospod dao ovu zemlju, jer nas popade strah od vas, i prepali su se od vas svi koji žive u ovoj zemlji..." (Isus Navin 2:9 RDK) "I kad to čusmo, rastopi se srce naše, i ni u kome već nema junaštva od straha od vas, jer je Gospod, Bog vaš, Bog gore na nebu i dole na zemlji." (Isus Navin 2:11 RDK)

Kada su Isus Navin i Halev izjavili: "Odstupio je od njih zaklon njihov" (4. Moj. 14:9), bili su u pravu, to je upravo ono što Rava potvrdila. Da su se Izraelci ohrabрили u Gospodu i slušali Boga, oni nikada ne bi proveli četrdeset godina u pustinji i generacija koja je došla iz Egipta ne bi morala umirati u pustinji.

Kažem vam, ako imate nameru da se namerno ne ohrabrujete u Gospodu, vi nećete biti

ohrabreni. U današnjem svetu nije normalno biti ohrabren, normalno je da budete obeshrabreni, a abnormalno je da budete jaki i hrabri, ali to je svakako sve izvodljivo, jer Reč Božja će vam tačno reći kako to da učinite. I slava Bogu, jer i ja želim biti taj koji će vas ohrabriti i pomoći vam da budete jaki i hrabri. ◀

Naslov izvornika: How To Stay Positive In A Negative World. Andrew Wommack Ministries (<http://www.awmi.net/>)

SILA MOLITVE

K. H. Gromberg

Sećam se sa izvesnom zavišću svoga dede da očeve strane sa kojim smo živeli u istom domaćinstvu. On je bio redovan i istrajan molilac. Zatvorio bi za sobom vrata i glasno se molio za carstvo Božje, za lokalnu zajednicu, za naše domaćinstvo (bili smo zemljoradnici), za porodicu. Imao je veliki broj unuka i poimence ih je donosio pred Boga.

Isplatilo se! Pet njegovih unuka su sada propovednici Božje reči. Mnogi drugi veoma odano služe svome Gospodu. Ovaj primer me postiđuje. Rano sam naučio da volim Isusa, ali sam oduvek imao svojih problema sa molitvom. Nikada mi nije uspevao neki sistem. Kada samo pomislim na Hadsona Tejlora (Hudson Taylor), misionara u Kini, koga jutarnje sunce nije nikada našlo drukčije nego na kolenima, onda me peče savest. Istina, nikada nisam bio bez molitve, ali kada pomislim šta se sve moglo dogoditi da sam se istrajnije, odvažnije, borbenije i predanije molio, onda...

Dva otkrića koja su mi pomogla

Prva pomoć mi je došla pri razmišljanju nad Pavlovom reči iz Rimljanima 1,9-10: "I Bog, kome svojim duhom služim u objavljivanju evanđelja o njegovom Sinu, svedok mi je da vas se neprestano sećam svagda u svojim molitvama, moleći se da bi mi jednom pošlo za rukom da Božijom voljom dođem k vama." (EĆ)

U svojoj detinjoj mašti je to za mene bio tehnički problem koji me je plašio. Pa, čovek bi morao

da posvršava i neke druge poslove u toku dana, a kako onda može "neprestano = uvek" da se moli. No, polako mi je postalo jasno da je moguće voditi sa Bogom neku vrstu neprekidnog razgovora, naravno uz mnoge prekide, ali ipak stvarno. Sada sve više dozvoljavam da Bog sudeluje u mojim mislima, u mom životu, a kada niko ne sluša i reči prelaze preko usana: kada vozim kola ili sedim kraj pisaćeg stola ili kada vodim dušebrižnički razgovor ili dok čitam novine i dr. Uglavnom je to samo nekoliko rečenica, ponekad poput neke informacije, ponekad kao pitanje, ponekad kao kratka ljubavna izjava, ponekad kao neki uzvik ili molba za pomoć... Otkada ovakvo događanje zaokružuje moj "molitveni posao", nekako sam se više smirio.

Druga pomoć mi dolazi iz Rimljanima 8,26-27: "Isto tako i Duh pomaže našoj slabosti; jer mi ne znamo za šta treba da se molimo - kako priliči, ali sam Duh posreduje za nas uzdisajima koji se ne mogu iskazati. A onaj što ispituje srca zna šta je smeranje Duha, pošto se po Božijoj volji moli za svete." (EČ)

Svako poznaje ono nelagodno osećanje koje čoveka obuzme kada se nađe licem u lice sa nekim višim, jačim od sebe. Nedostaju nam reči, ili se zbunimo, ili počnemo mucati i sl. Iza toga uvek znamo šta smo zaboravili ili kako smo to mogli bolje reći ili gde smo pogrešili. Ovaj citat iz pisma Rimljanima me je beskonačno utešio i sve mi je draži. Suočeni sa beskonačnim veličanstvom Boga, mi smo toliko nespretni ali Sveti Duh počinje da našu molitvu tumači Ocu na nebu da bi bila "podobna" i da se može dopasti Bogu. On je moj Advokat, Zastupnik, koji pravilno razume moje misli. Ne mogu vam reći koliko mi je pomogao ovaj tekst. Bog je zaista dobar, za sve se brine, i za moje molitve.

Moliti se spontano

Kada doživimo da se nemoć molitelja pretvara u silu molitve, onda smo puni radosti i onda počinjemo shvatiti nešto od tajne molitve koja je zasnovana jedino u Bogu. To najbolje vidimo u Isusovom životu.

Da li je molitva nama potrebna ili je nepotrebna? Isus nam u tome treba biti uzor. No, opet, možda nekima to nije dovoljno i skloni smo da reagujemo poput Jovana Krstitelja, kada je Isus došao sa željom da ga krsti.

Međutim, Isus je tada rekao: "Valja mi..." Isusu je to najmanje "trebalo" a opet je to učinio.

Ovu našu raspravu o molitvi on uopšte ne bi shvatio. Za njega molitva nije bila neka "teška obaveza", već istinska potreba. Sve ovo mogu jasno da vidim u Isusovom životu. Potpuno se prirodno ophodio sa Ocem na nebu. On se nije morao naročito "spremiti" za molitvu, da stvori određenu "atmosfera", da se "fokusira", da se "prvo smiri", ili kako mi to sve već nazivamo. Nekako sam sumnjičav kada mi ljudi pričaju o takvim preduslovima i da od njih sve zavisi. (Poznavao sam ljude koji su se mogli moliti samo kada bi sveće gorele, drugačije nisu mogli, tvrdili su da im je drugačije nemoguće. Veoma čudno...) Takvi ljudi kojima je potrebna naročita atmosfera ili spoljašnji stimulansi za molitvu, koji ne mogu otvoriti svoja usta ako se pre njih molio XY, onda je to veoma tužno i uputno u kakvom su oni uopšte duhovnom stanju. Isus je "stalno" molio. Pa jasno, za razgovor sa Ocem nije potrebna neka naročita atmosfera, izuzev ako su poremećeni odnosi.

Što je jednostavnije naše upoređivanje molitve sa normalnim razgovorom, to smo bliži istini, naše zajedništvo sa Bogom je prirodnije, stvarnije.

Sila molitve se dokazuje kroz plod

Onaj koji želi da odgovori na pitanje da li molitva koristi ili da li njegova molitva od koristi, mora da se zapita: "A šta je rezultat mojih molitva?" Ovakvo pitanje je dozvoljeno. Isus nam je rekao da je u duhovnim pitanjima važan plod. On ne samo da želi čuti našu molitvu u smislu "uzeti na znanje", On želi da na molitvu "odgovori". Njegova obećanja su toliko snažna da nam zastaje dah: "Ištite i daće vam se!" čitamo u Mateju 7,7 i onda u 8. stihu: "Jer koji ište, prima." No, još dramatičnije čitamo u Marku 11,22: "Sve što ištete u molitvi, ako verujete, primićete."

Da, Bog je dobar. On to dokazuje onome ko u to i veruje. Evo jedan primer. Prilikom jedne evangelizacije molili smo se na naročiti način. Neprekidno, ceo dan, 24 sata postojao je molitveni lanac kada su u svako doba najmanje jedna osoba, ponekad dve, ili tri bile na molitvi. Pa, Bogu nije ništa preostalo nego da blagosilja! Prvi put u životu sam prestao da brojim dušebrižničke razgovore... To godi. Nakon više od 125 razgovora više mi nije bilo

važno. Više od 40 osoba se odlučilo na krštenje. Šta je rezultat molitve? Plod!

Naše neuslišene molitve ukazuju na neki nedostatak kod NAS, a ne kod Boga. On nam rado poklanja. Ali ne želi i neće to dozvoliti da Ga mi upregnemo u svoja kola. Mnoge naše molitve nisu ništa drugo do pobožan egoizam, ponizna nevera ili čisto telesno razmetanje. A za to je Bog gluv! Molitve koje vređaju Njegovu veličinu, koje Ga žele iskoristiti, On neće uslišiti. Jakov kaže: "Žudite - i nemate, ubijate i zavidite - i ne možete da postignete, borite se i vojujete; nemate zato što ne ištete. Vi ištete i ne primete, zato što zlo ištete, - da u svojim slastima potrošite." (Jak. 4,2-3 EČ)

Verujem da Bog uvek odgovara na iskrenu molitvu. Međutim, veoma često Bog odgovara sasvim drukčije, od onog kako smo mi očekivali i Njegov odgovor tako ne primetimo. Zbog toga se moramo naučiti i da ga slušamo.

Bog uvek sve čini tada i onako kako je to najbolje za nas. Bog je dobar, i On to dokazuje onome ko u to veruje. ◀

PUNINA ČINI RAZLIKU

Samuel Chadwick

Dar Duha Svetog je nešto što hrišćansku religiju čini različitom od svih drugih religija. Takoreći, u današnjem razdoblju Crkve, Sveti Duh je sama duša hrišćanske vere, jer tajna celokupnog iskustva jednog hrišćanina sa uskrsnim Hristom se nalazi u prisutnosti Njegovog Duha, takođe, u prisutnosti sile Duha leži dinamika svake hrišćanske službe.

Božja obećanja data u vezi sa Svetim Duhom u nama bi trebalo da stvore ushićenje, duhovni izazov i pokrenuće. Uopšte, ushićenje, jer se radi o Božjem Duhu. Da li izveštaj o Danu Pedesetnice u nama stvara izazov? Da li svedočanstva drugih ljudi o ispunjenju Duhom u nama stvaraju istu želju i čežnju? Zaista, ako ne

čežnemo za puninom Duha, da li mi onda uopšte i verujemo u Svetog Duha?

Blagoslov Dana Pedesetnice je blagoslov punine Božje. Simboli vetra i ognja nam otkrivaju poslanje i kvalitet dara, no još je važnija istina da su taj dan svi oni bili ispunjeni Svetim Duhom. Njihova hrabrost i radost imale su svoj izvor u punini - u ispunjenosti Svetim Duhom. Iz njih je to "izviralo", jer je "njihova čaša bila prepunjena".

U gornjoj sobi prvog dana posle svog uskrsnuća Gospod je dunuo u svoje učenike i rekao: "Primate Duh Sveti." (Jn. 20,22). Dan Pedesetnice je potvrdio i dopunio prisutnost koja je tada bila usađena u njih, u iskustvo sile Duha koja se ispunjava. Punina Duha je ta koja pravi razliku u našem hrišćanskom iskustvu. Taj blagoslov dodiruje čitavo biće. Mesto boravka Duha u nama je u najskrivenijim delovima našeg duhovnog bića, i ona prožima, daje snagu i nadzire svaki deo naše prirode.

SVETI DUH U ČOVEKU

Dar Svetog Duha čini da osoba postane posvećeni vernik. Sveti Duh se nastanio u učenicima u gornjoj sobi, u onima koji su Ga iščekivali i On se još uvek nastanjuje i želi se nastaniti u posvećenim vernicima, u onima koji priznaju da Ga trebaju i očekuju. On oblači sebe njima i oni bivaju obučeni u Njega. U njima On nalazi telo, a u Njemu oni nalaze silu za duhovno izražavanje i delovanje. Bez zbrke, bez gubitka ličnosti i bez promena nasleđenih kvaliteta nastaje uzajamno usklađenje potreba i jedinstvo u delovanju. Na Dan Pedesetnice na apostolima su bili vidljivi svi ovi učinci. U svakom pojedinom se iskustvo podudaralo sa obećanjem kada je Isus rekao da će Duh doneti puninu poznanja: "U onaj dan spoznat ćete..." (Jn. 14:20 IŠ). Ono što ih On nije mogao naučiti, sa sigurnošću su spoznali tek kada je došao Duh Istine.

Na Dan Pedesetnice nije bilo ništa divnije od mudrosti i sigurnosti sa kojom su učenici poučavali narod. Proročanstvo je dobilo novo značenje, a činjenica Hristove smrti i uskrsnuća se tumačila u svetlu večnog Božjeg plana. Reč Božja je postala nova, a istorija Hristovog učenja i službe je za njih dobila novo značenje. Punina Duha je promenila čitavo njihovo gledište. Sveto pismo je bilo pojašnjeno,

obasjano u njihovom umu kroz svetlo Svetoga Duha.

PROMENA KARAKTERA

A promena njihovih karaktera je bila čak i veća nego promena u njihovom saznanju (duhovnom razumevanju). Evanđelja prikazuju te iste ljude kao ponosne i svadljive, sebične i kao kukavičke, ali prve stranice Dela apostolskih govore jednu drugu priču o tim istim ljudima. Nešto se dogodilo između Pilatove sudnice i Golgote. Uskrsnuće ih je zateklo kako drhte od Jevreja iza zatvorenih vrata, ali na Dan Pedesetnice oni su otvoreno propovedali Isusa i optužili jevrejske vođe za Njegovu smrt.

Punina Duha ih je preobrazila. Bila je to punina koja je učinila razliku između bojažljivosti i radosne hrabrosti, između velike slabosti i trijumfalne sile. Oni su veselo klicali, bili su neustrašivi i silno srećni. To je razlika koju čini punina Duha u nama.

Da li i vas sve ovo izaziva? Jeste li doživeli puninu Duha, svoj lični Dan Pedesetnice? Nije li naše pogrešno mišljenje (teologija) o punini Duha baš zbog nedostatka iste, u našem ličnom životu? Kad jednom iskusimo puninu, nestaje i naša neizvesnost i isprazno pametovanje.

Imate li pobedu nad grehom? Ovo je važno pitanje, jer *Duh Istine* je i *Duh Svetosti*. On nas posvećuje u Istini. Dan Pedesetnice je promenio telesno (planiranje, napore) razmišljanje u duhovnu viziju, ponos u poniznost, sebičnost u ljubav, kukavičluk u hrabrost. On je promenio srca i preobrazio živote učenika. Puninom je došla pobjeda. Imate li vi radost pobjede nad grehom? Da li je vaš hrišćanski karakter blizu onog standarda Duhom ispunjene duše?

A šta je sa ljubavlju prema svetlu? Isus je rekao da je On taj "koga svet ne može primiti." (Jn. 14,17). Oni su nepomirljivi protivnici. Šta se to danas desilo sa "starom naukom" o odvojenju od sveta? Ako su vernici ispunjeni Duhom, obilaze li oni šarolike vašare taštine ovoga sveta? Ne. Bogohulno je ispovedati puninu Duha a dahtati kao žedan pas za slastima ovoga sveta. Ovo dvoje nikad ne ide zajedno.

A šta da kažem o sili za službu? Koristimo li se manipulacijama, obmanama ili propovedamo

evanđelje u sili Duha? Setite se te silne vojske "hrišćanskih radnika", širine i raznolikosti njihove službe, ozbiljnosti i domišljatosti njihovog rada, seminara, konferencija, itd, a iza svega toga opet oskudnih i mršavih rezultata. Punina Duha donosi buđenje, osvedočenje, obraćenja i krštenje. Razvoj i rast obraćenika i uvek nove i nove obraćenike. Dar Duha je dar sile, a nedostatak sile u službi rezultuje pomanjkanjem ploda.

JEDNO JE POTREBNO!

Nema sumnje, da ono što je danas potrebno Crkvi jeste blagoslov punine Duha. Samo bujica poput one na Dan Pedesetnice ima silu da odnese svo smeće, ispunji svaku rupu i nakvasi celu pustinju. Delo Božje se ne može izvršiti bez punine Duha. Bog svagda čeka da da svog Svetog Duha onima koji Ga traže. Njegova je volja da svako dete Božje bude ispunjeno Duhom, da se natapa u sili Duha i da u svemu pobeđuje nošeno tim Duhom. To je blagoslov i obećanje za sve. Uslovi su jednostavni, nepromenljivi i sveopšti. Bog čeka da ispunji obične ljude natprirodnom silom i da pretvori nesigurnu veru u žarku pobjedu, iz slave u slavu.

Kako? Pitajte Petra, Jakova i Jovana! Oni su bili jako vezani za Gospoda Isusa, pre Dana Pedesetnice. Sve su radi Njega ostavili, ali su još uvek bili bez punine Duha. Verovali su u Isusa i bili su svedoci Njegove smrti i uskrsnuća. Oni su bili radnici, upravitelji, propovednici, evanđelisti, čak su činili i čuda - ali bez punine Duha. Onda su čuli za obećanje Duha i odlučili su tražiti, čekati i moliti, i prema Reči, Duh je došao - i svi su bili ispunjeni Svetim Duhom. Njihovi životi su se skroz na skroz pomenili, jer punina Duha je učinila da budu različiti, nikada više oni isti. ◀

---

misaone refleksije

"NAJGORA" MAMA NA SVETU *Nepoznati autor*

Imali smo najgoru mamu na svetlu. Dok su druga deca za doručak imala slatkiše, mi smo

ih jedva i probali pre ručka. Jele smo najčešće jaja i hleb od celog zrna pšenice. Kada su druga deca za ručak pila "koka kolu" i grickala čips i čokoladice, mi smo morale da jedemo sendviče. Verovatno ste shvatili da je, zahvaljujući našoj mami, i naša večera bila potpuno drugačija od večere druge dece.

Mama je uvek insistirala da joj kažemo gde se upravo nalazimo. Mogli bi ste pomisliti da smo bile kao zatvorenice. Uvek je morala da zna ko su naši prijatelji i šta sa njima radimo. Kada smo rekle da ćemo doći za sat vremena, uvek je insistirala da to i bude tako, da dođemo tačno za sat, ako ne i pre.

Sramota nas je da priznamo, ali je ona bila toliko drska, pa je narušavala Zakon o deci. Terala nas je da radimo po kući. Morale smo da peremo sudove, nameštamo posteljinu, morale smo učiti da kuvamo, usisavamo, peremo i radimo razne "robovske" poslove.

Išla je kasno na spavanje. Često mislim da je tako radila samo zbog nas, ne bi li nam izmislila još neku obavezu.

Uvek je od nas tražila da govorimo istinu - samo istinu i ništa drugo. Kada smo postale tinejdžerke znala je skoro svaku našu misao, i život je postao nepodnošljiv.

Nije dozvoljavala da momci kolima dolaze po nas i "sviruckaju" pred našom kućom. Morali su da dođu do ulaznih vrata, da bi se upoznala sa njima. Dok su sve druge devojke mogle da izlaze ne randevue sa momcima već sa dvanaest ili trinaest godina, mi smo na to morale čekati sve do navršenih šesnaest godina.

Zbog naše mame smo propustile mnogo uzbudljivih događaja, koje su druga deca imala puno. Niko od nas nije bio uhvaćen prilikom krađe u supermarketu ili prilikom uništavanja tuđe imovine, niko nije bio u zatvoru zbog nekog prestupa... I sve to njenom krivicom.

Nikada se nismo opile, nismo pušile, niti smo noću ostajale izvan kuće, niti smo radile na hiljade drugih stvari koje druge devojke i momci rade.

Nedelje su bile rezervisane za crkvu, i nismo mogle da izvrđamo odlazak na bogoslužjenje. Radije nismo ni pitale možemo li subotom uveče ostati sa društvom.

Sada, kad smo napustile porodičnu kuću i konačno smo slobodne, počinjemo da budemo jednako nepodnošljivi roditelji poput naše mame... i bivamo zabrinute što danas na svetu ima tako malo "loših majki" poput naše...

Izvor: ZOD, br. 73 - Jul, 2001.

SionT InBox

POZDRAVLJAM VAS IMENOM NASEGA
GOSPODA ISUSA HRISTA...

drago mi je da postoji ovako nesto gde covek moze da se ohrabri i nauci. moli cu se za sve one koji sluze u vasem timu i koji su saradnici da vam BOG da snage da mu jos vise i bolje sluzite.

- Sanja

Smešna strana...

PROFESIONALNA DEFORMACIJA

U toku je svadbena ceremonija u crkvi. Ženi se mladić koji dugo godina radi kao prodavac u jednoj uspešnoj zlatarskoj radnji. Dok je tako stajao ispred oltara sa svojom izabranicom, sveštenik je došao do onog dela obreda kada mladenci treba da izgovore zavete i da jedno drugom stave prstenje na ruku.

"Ponovite za mnom", obratio se sveštenik mladoženji, "Ovim prstenom..."

"Ovim prstenom", ponovi nervozno mladoženja a zatim brzo nastavi, "dobijate i pismenu garanciju da će vam novac biti vraćen u slučaju da niste zadovoljni njime."

NEMA MESTA ZA RADOST

Kad god bi propovednik izrekao neku veliku i lepu istinu u svojoj propovedi, na to bi neko od prisutnih glasno uzviknuo: "amen", "haleluja"! Ovakvo ponašanje je bilo veoma neuobičajno za tu crkvu. Jedan od starešina crkve je rešio da reaguje i otišao

je do čoveka koji je ovako vikao i upitao ga je:
"Brate, u čemu je problem, zašto stalno dobacuješ?"

"O, ja sam zaista dodirnut Bogom, tako sam
radostan", odgovori čovek.

Starešina mu odgovori: "Lepo, ali ovo nije mesto gde
treba da pokazuješ svoju radost..."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>